

Китоби Юил ва Калисои Лудикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Шумораи чиҳилум

Jeff Pippenger

2026-02-03

Рақами чил

Петрус ба таври рамзӣ дар Қайсарияи Филиппӣ, дар соати сеюм, дар роҳи худ сӯи Қайсарияи Маритима ва соати нӯҳум буд. Мувофиқи Матто ва Маркус, шаш рӯз баъдтар Петрус, Яқуб ва Юҳанно дар Кӯҳи Тағйири Ҳайат буданд. Луко мегӯяд ҳашт рӯз, байни Паниум ва Кӯҳ. Аз дарвозаҳои дӯзах, аз Қайсарияи Филиппӣ то марги салиб, бо таваққуфе дар роҳ дар Кӯҳи Тағйири Ҳайат. Се қадам аз Паниум то қонуни якшанбе. Қайсария дар оғоз, Кӯҳ дар миёна, ва Қайсария дар анҷом. Дӯзах дар оғоз, марг дар анҷом, бо ҷалоли Худо дар миёна. Шӯриши алфа, ки бо дарвозаҳои дӯзах ифода меёбад, ва шӯриши омега, ки бо марги Писари Худо ифода меёбад.

Қайсарияи Филиппӣ таҳкурсеӣ аст, зеро маҳз дар он ҷо Масеҳ Сангеро муайян кард, ки бар он Калисои Худро хоҳад бино кард. Кӯҳи Тағйири Симо қадами дуо аст, ки дар он ҷо маъбад ба анҷом мерасад ва санги тоҷгузор гузошта мешавад. Қадами сеюми доварӣ баъдан дар салиб фаро расид.

Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки баъзе аз касоне, ки дар ин ҷо истодаанд, то даме ки Малакути Худоро бо қудрат омада набинанд, маргро намечашанд». Ва пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва Яқуб ва Юҳанноро бо Худ гирифта, онҳоро ба кӯҳи баланде ба танҳой бурд; ва дар пеши онҳо дигаргунсурат шуд. Ва либосаш дурахшон гардида, бағоят сафед чун барф шуд, ба дараҷае ки ҳеҷ шустагаре бар замин наметавонад онҳоро чунин сафед гардонад. Ва бар онҳо Илёс бо Мусо зоҳир шуданд; ва онҳо бо Исо сухан мегуфтанд.

Ва Петрус дар ҷавоб ба Исо гуфт: «Устод, барои мо дар ин ҷо будан некӯст; пас биёед се хайма бисозем: яке барои Ту, яке барои Мусо, ва яке барои Илёс».

Зеро ӯ наредонист чӣ гуянд, зеро онҳо бисёр тарсида буданд. Ва абре пайдо шуд, ки бар онҳо соя меафканд; ва овозе аз абр баромада, гуфт: «Ин аст Писари маҳбуи Ман; Ёро бишнавед». Ва ногаҳон, чун ба гирду атроф назар карданд, дигар ҳеҷ касро бо худ надиданд, ҷуз Исо танҳо. Ва ҳангоме ки аз кӯҳ фуруд меомаданд, Ё ба онҳо фармуд, ки то вақте ки Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, он чиро ки дида буданд, ба ҳеҷ кас нагӯянд. Ва онҳо ин суханро назди худ нигоҳ дошта, аз яқдигар мепурсиданд, ки эҳё шудан аз мурдагон чӣ маъно дорад. Маркус 9:1–10.

Дар кӯҳ Петрус пешниҳод мекунад, ки барои Мусо, Масеҳ ва Илёс хаймае барпо намояд.

«Мӯсо аз марг гузашт, аммо Микоил фуруд омада, пеш аз он ки ҷисми ӯ фасодро бинад, ба ӯ ҳаёт бахшид. Шайтон кӯшиш кард ҷасадро нигоҳ дорад ва онро ҳамчун моли худ даъво намояд; вале Микоил Мӯсоро эҳё карда, ӯро ба осмон бурд. Шайтон бо талхӣ бар зидди Худо исёнкорона суҳан ронда, ӯро ба ноинсофӣ муттаҳам мекард, ки иҷозат додааст сайди ӯ аз дасти вай гирифта шавад; аммо Масеҳ рақиби Худо маломат накард, гарчанде ки маҳз ба воситаи васваси ӯ банди Худо сукут карда буд. Ӯ бо фурутанӣ ӯро ба Падари Худо ҳавола намуда, гуфт: “Худованд туро мазамнат намояд.”»

«Исо ба шогирдони Худо гуфта буд, ки баъзе аз касоне, ки бо Ӯ истодаанд, то замоне ки Малакути Худоро бо қудрат омада бубинанд, маззаи маргро нахоҳанд чашид. Дар таҷаллий ин ваъда иҷро гардид. Дар он ҷо чеҳраи Исо дигаргун шуд ва мисли офтоб дурахшид. Либосҳои Ӯ сафед ва тобон буданд. Мӯсо ҳозир буд, то онҳоро намояндагӣ кунад, ки ҳангоми зуҳури дуҷуми Исо аз мурдагон эҳё хоҳанд шуд. Ва Илёс, ки бе дидани марг бурда шуд, онҳоро намояндагӣ мекард, ки ҳангоми омадани дуҷуми Масеҳ ба ҷовидонагӣ тағйир дода хоҳанд шуд ва бе дидани марг ба осмон бурда хоҳанд шуд. Шогирдон бо ҳайрат ва тарс ҷалоли волеи Исоро ва абреро, ки бар онҳо соя меафканд, диданд ва овози Худоро бо ҷалоли муҳташаму даҳшатангез шуниданд, ки мегуфт: “Ин аст Писари маҳбуи Ман; Ӯро бишнавед.”» Навиштаҳои Аввалия, 164.

Кӯҳи Тағйирёбии Ҳайат се хаймаро муайян мекунад: хаймаи Мӯсо дар оғози Исроили қадим, хаймаи Масеҳ, ки бо таҷассум ёфтани Ӯ ифода шудааст, ва хаймае, ки саду чилу чор ҳазор аст, чунон ки бо Илёс ифода гардидааст. Саду чилу чор ҳазор онҳоянд, ки маргро намечашанд, то даме ки Омадани Дуҷуми Масеҳро бубинанд. Кӯҳ он нуқтаро муайян мекунад, ки дар он муҳр бар саду чилу чор ҳазор нақш мебандад.

Хаймаи яксаду чихилу чаҳор ҳазор дар иди Хаймаҳо ба таври намунавор барпо мегардад. Кӯҳ касонро муайян мекунад, ки маргро намечашанд, ва се шохидро пеш мегузорад, ки ҳангоме ки ҷалоли Худоро бар кӯҳ мебинанд, он иди Хаймаҳо ба таври намунавор аст.

Онҳо ҳамчун хаймаи Ильёс барҳезонида мешаванд, ки барпо шудани он дар соли 2023 оғоз ёфт, вақте ки ҳам Мӯсо ва ҳам Ильёс эҳё карда шуданд. Аввал таҳкурсии гузошта шуд, яъне ҳамон ягона таҳкурсие, ки метавонад гузошта шавад, ва он таҳкурсии Масеҳ аст, санги кунҷ ва санги бунёд. Сипас санги сарпӯш гузошта мешавад, ки муҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазорро ифода мекунад, чунон ки дар Кӯҳи Тағйири Сураат намоянда шудааст. Дар он Кӯҳ Петрус, Яқуб ва Юҳанно намояндагии онҳоро мекунанд, ки дар ҳақиқат маргро намечашанд. Петрус баъдтар навишт, ки подшоҳии қоҳинон касонанд, ки чашидаанд, ки Худованд некӯст, ва ки онҳо хонаи рӯҳонӣ буданд. Онҳо ҳаётро чашиданд, бинобар ин маргро намечашанд.

Зеро агар шумо чашида бошед, ки Худованд некӯст. Ба сӯи Ӯ омада, мисли санги зинда, ки албатта аз ҷониби одамон рад шудааст, аммо назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед, то хонаи рӯҳонӣ ва қаҳонати муқаддас бошед, то қурбонӣҳои рӯҳониеро пешкаш кунед, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. Бинобар ин, дар Навиштаҷот низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги гӯшаи асосиро мегузорам, баргузида ва гаронбаҳо; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон

оварад, ҳаргиз шарманда нахоҳад шуд». 1 Петрус 2:3–6.

Каломасе, ки ҳамчун «шармсор» тарҷума шудааст, маънои «шарм кардан»-ро дорад. Боқимонда бо Петрус намояндагӣ карда мешавад, ва шодии онҳо дар муқобил бо онҳое гузошта шудааст, ки паёми борони охириро рад карданд. Яке аз калидҳои саду чилу чор ҳазор, зеро ба Петрус «калидҳо»-и Малакут дода шуд, ҳамон «санги саргӯша» аст, ки дар Сион гузошта шуд. Он санг дар назари одилон аҷоиб аст, ва барои майзадагони Эфроим санги пешпо.

Санге, ки бинокорон рад карданд, санги сари гӯша гардид. Ин аз ҷониби Худованд аст; ва дар назари мо аҷоиб аст. Забур 118:22, 23.

Исо бар ин оятҳо дар анҷоми масали тоқзор шарҳ дод.

Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: “Санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша гардид; ин аз ҷониби Худованд шуд, ва дар назари мо аҷоиб аст”? Бинобар ин ба шумо мегӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки самари онро меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд; аммо бар ҳар кӣ он афтад, ӯро ордвор маҳв хоҳад кард». Ва чун саркоҳинон ва фарисиён масалҳои Ӯро шуниданд, дарк карданд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан мегӯяд. Аммо вақте ки хоستانд Ӯро дастгир кунанд, аз мардум тарсиданд, зеро Ӯро пайғамбар мешумориданд. Матто 21:42–46.

Ҳар кӣ паёми асосиро қабул кунад, шикаста хоҳад шуд, зеро Санг Масеҳ аст, ва кори Инҷил ин аст, ки инсонро то ба ҳок фӯрӯтан созад.

«Сафед шудан ба воситаи имон чист? Ин кори Худост, ки ҷалоли инсонро ба ҳок меафканад ва барои инсон он чизеро ба ҷо меоварад, ки ӯ худ барои худ ба иҷрои он кодир нест. Ҳангоме ки одамон ночизии худро мебинанд, онҳо омода мешаванд, ки бо адолати Масеҳ либос пӯшанд. Вақте ки онҳо тамоми рӯз ба ҳамду болобардории Худо оғоз мекунанд, он гоҳ бо назар кардан дигаргун шуда, ба ҳамон сурат табдил меёбанд. Аз нав таваллуд шудан чист? Ин ошкор сохтани он аст ба инсон, ки табиати воқеии худӣ ӯ чист, яъне дар худӣ худ ӯ беарзиш аст». Manuscript Releases, ҷилди 20, 117.

Ҳар кӣ санги асосро рад мекунад, нобуд мегардад, чунон ки бо Исроили қадим, дар иҷрои татбиқи масали тоқзор аз ҷониби Исо, рӯй дод. Яҳудиён Масеҳро рад карданд; онҳо Мусоро низ рад карданд, зеро агар ба Мусо имон оварда буданд, ба Масеҳ низ имон меоварданд. Онҳо шарияти Худоро рад карданд ва аҳкоми одамонро ба сурати таълимоти динӣ таълим медоданд. Масеҳ, Мусо ва Шариат ҳама рамзҳои асос мебошанд, ва Масеҳ ягона асосест, ки метавонад гузошта шавад; аммо Масеҳ ҳамчун асос бо рамзҳои бисёр муаррифӣ мешавад. Мусо ва Шариат ҳар ду тасвири ҳамин ҳақиқат мебошанд. Масеҳ ягона асос аст, аммо ин фақат ба он маъност, ки асосҳои дигар дар Каломи нубуввати Ӯ танҳо рамзҳои ягон ҷанбаи хислати Ӯ мебошанд.

Зеро ҳеҷ кас наметавонад бунёде дигар аз он чи ниҳода шудааст, бинад, ки он Исои Масеҳ аст. 1 Қўринтиён 3:11.

Исо Калом аст, ва бинобар ин, қоидаҳое, ки дар дохили Каломи Ё ҳастанд, Худи Ёро таҷассум менамоянд. Аз ҳамин сабаб Хоҳар Уайт сабт мекунад, ки Дах Аҳком нусхаи хатти хислати Масеҳ мебошанд. Ё Аввал ва Охир аст, ва вақте ки ба ин тарз муаррифӣ мешавад, ин нишон медиҳад, ки Масеҳ ҳамеша анҷоми чизеро ҳамроҳ бо оғози он ба тасвир меорад. Чун Калом, Ё ҳамчунин «Ҳақиқат» аст, ва ҳақиқат як қорҷӯби нубувватист. Ё Шери сибти Яхудо аст, вақте ки Каломи Худро мӯҳр мезанад ва мӯҳр мекушояд. Ё ҳамчунин санги кунҷиест, ки ба санги сар табдил меёбад. Санги кунҷи танҳо тасвири Ёст ҳамчун таҳкурсе, ё ҳарфи аввали калимаи ибрии «ҳақиқат». Санги сар кори тоҷгузорикунанда бар маъбад аст, ва ҳангоме ки бо қорҷӯби ҳақиқат ҳамоҳанг карда мешавад, санги сар аз санги кунҷи бисту ду маротиба пуқувваттар аст. Он чи дар назари онҳое, ки чашидаанд, ки Худованд неқӯст, аҷоиб аст, ин аст, ки чӣ гуна усулҳои қорҷӯби ҳақиқат, ки бо санги кунҷи ва санги сар ҳамоҳанг шудаанд, яке аз калидҳои нубуввати, ки ба Петрус дода шуда буданд, муайян месозанд.

Аввалин ҳарфи алфа як аст, аммо ҳарфи охирини омега бисту ду аст. Чавоҳироти Миллер мисли офтоб медурахшиданд, аммо вақте ки марди ҳасрӯбкунанда чавоҳиротро ҷамъ овард, онҳо дах баробар равшантар шуданд. Дарк кардани он ки анҷоми як хатти нубуввати ҳамон аст, вале аз оғози хатти нубуввати пуқувваттар аст, «аҷиб» мебошад. Ин як унсури хислати Масеҳ аст; он яке аз калидҳое, ки ба Петрус дода шуданд, то саду чилу қор ҳазорро бибандад.

«Хонаи рӯҳонӣ»-и Петрус ҳамон сандуқи ҳоби Вилиям Миллер аст ва ҳамчунин анбори даҳякҳо ва ҳадияҳои Малоқӣ. Вақте ки тирезаҳои осмон кушода мешаванд, як табақа аз хона берун андохта мешавад, ва табақаи дигар ба сандуқ андохта шуда, либосҳои катонии сафеди калисои ғолиби Худоро дарёфт мекунад.

Мардуми Яхудо ба таври қиддӣ ва ошкоро худро ӯҳдадор карда буданд, ки ба шариати Худо итоат намоянд. Аммо вақте ки таъсири Эбро ва Наҳемё барои муддате бардошта шуд, бисёре аз Худованд рӯй гардониданд. Наҳемё ба Форс баргашта буд. Дар вақти набудани ӯ аз Ерусалим, бадихо роҳ ёфтанд, ки таҳдид мекарданд миллатро фосид созанд. Бутпарастон на танҳо дар шаҳр қойи пой пайдо карданд, балки бо ҳузури худ ҳатто худуди худ маъбадро нопок гардониданд. Ба воситаи издивоҷи омехта, миёни Элёшиби сарқоҳин ва Тӯбиёи Аммонӣ, душмани саҳти Исроил, дӯстӣ барқарор шуда буд. Дар натиҷаи ин иттиҳоди нопок, Элёшиб ба Тӯбиё иҷозат дода буд, ки ҳуҷраеро, ки ба маъбад вобаста буд ва то он вақт ҳамчун анбори даҳякҳо ва ҳадияҳои мардум истифода мешуд, ишғол намояд.

«Аз сабаби бераҳмӣ ва хиёнатӣ аммонӣ ва мӯбиён нисбат ба Исроил, Худо ба воситаи Мусо эълон карда буд, ки онҳо бояд то абад аз ҷамоати қавми Ё берун ниғаҳ дошта шаванд. Ба Такрори Шариат 23:3–6 нигаред. Бар ҳилофи ин калом, сарқоҳин ҳадияҳои дар ҳуҷраи хонаи Худо нигоҳдошташударо берун андохта буд, то барои ин намояндаи қавми манъшуда қой фароҳам оварад. Аз ин бештар таҳқиқи нисбат ба Худо нишон додан мумкин набуд, аз он ки ба ин душмани Худо ва ҳақиқати Ё чунин илтифот нишон дода шавад.»

«Ҳангоми аз Форс баргаштан, Наҳемё аз ин беҳурмати ошкор огоҳ шуд ва бетаъхир тадбирҳо андешид, то ин ғосибро берун кунад. “Ман бисёр андӯҳгин шудам”, — мегӯяд ӯ; “бинобар ин, тамоми ашъи хонаводагии Тӯбиёро аз он хучра ба берун партофтам. Сипас амр фармудам, ва онҳо хучрахоро пок карданд; ва ба он ҷо ман боз зарфҳои хонаи Худо, бо ҳадияи орд ва лубонро баргардондам.”»

На танҳо маъбад палид гардида буд, балки ҳадияҳо низ нодуруст ба қор бурда мешуданд. Ин боиси он гардида буд, ки саховатмандии мардум суғшавад. Онҳо ғайрат ва ҳарорати худро аз даст дода буданд ва аз додани даҳякҳои худ дилсард буданд. Ҳазинаҳои хонаи Худованд ба қадри кофӣ таъмин намешуданд; бисёре аз сарояндагон ва дигарон, ки дар хизмати маъбад машғул буданд, азбаски дастгирии кофӣ намегирифтанд, қори Худоро тарк намуда, дар ҷойҳои дигар ба меҳнат пардохта буданд.

«Наҳемё ба ислоҳи ин суиистифодаҳо пардохт. Ӯ қасонеро, ки хизмати хонаи Худовандро тарк карда буданд, ҷамъ овард, “ва онҳоро ба ҷойи худ баргардонид”. Ин дар халқ эътимодно ба қард, ва тамоми Яхудо “даҳяки ғалла, шираи наф ва равшанро” овард. Мардоне, ки “қодиқ шумурда мешуданд”, “бар ҳазинаҳо ҳазинадор” таъйин карда шуданд, “ва вазифаи онҳо он буд, ки ба бародарони худ тақсим намоёнд”.»

«Пайғамбарон ва Подшоҳон», 669, 670.

Вақте ки Наҳемё «Тӯбиёро берун андохт», ӯ Масехро пешнамоӣ мекард, ки саррофноро аз ҳамон маъбад берун меронад. На танҳо худӣ маъбад, балки айни ҳамон устои дар маъбад буд, ки дар он ушрҳо нигоҳ дошта мешуданд. Вақте ки Элиёқим — филиделфиёнӣ — Шебноӣ лоодиқёнро иваз кард, Шебно ҳазинадоре буд, ки ба саҳрои дуре андохта шуд.

Худованди лашкарҳо ҷунин мегӯяд: «Бираф, назди ин ҳазинадор, назди Шабно, ки бар хона таъйин шудааст, даро, ва бигӯ: “Ту ро дар ин ҷо ҷӣ ҳаст? Ва дар ин ҷо қиро дорӣ, ки барои худ дар ин ҷо мақбара тарошидай, ҷунон ки қасе барои худ дар баландӣ мақбара метарошад, ва барои худ дар саҳра маскане меканад? Инак, Худованд ту ро бо асорати азим хоҳад бурд, ва албатта ту ро хоҳад печонид. Ӯ албатта ту ро саҳт печонда, мисли тӯб ба замини паҳновар хоҳад андохт; дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо аробаҳои ҷалоли ту барои хонаи хоҷаи ту расвой хоҳанд шуд. Ва Ман ту ро аз мақомат хоҳам ронд, ва ӯ ту ро аз мартабаат фуру хоҳад қашид.”»

Ва дар он рӯз ҷунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман бандаи Худ, Элиёқим писари Ҳилқиро хоҳам хонд; ва ӯро бо ҷомаи ту хоҳам пӯшонид, ва бо қамарбанди ту ӯро қавӣ хоҳам гардонид, ва ҳоқимияти ту ро ба дасти ӯ хоҳам супурд; ва ӯ барои соқинони Ерусалим ва барои хонадони Яхудо падар хоҳад буд. Ва қалиди хонаи Довудро бар қитфи ӯ хоҳам гузошт; пас ӯ хоҳад қушод, ва ҳеҷ қас нахоҳад баст; ва ӯ хоҳад баст, ва ҳеҷ қас нахоҳад қушод.

Ва ӯро мисли меҳе дар ҷои устувор хоҳам қўфт; ва ӯ барои хонаи падараш тахти ҷалоли хоҳад буд. Ва тамоми ҷалоли хонаи падарашро бар ӯ хоҳанд овехт, насл ва шоҳақоро, тамоми зарфҳои хурдро, аз зарфҳои қосаҳо то ҳамаи зарфҳои қўзаҳо. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, он меҳе ки дар ҷои устувор қўфта шудааст, бардошта хоҳад шуд, ва бурида фуру хоҳад афтод; ва боре ки бар он буд, нобуд хоҳад шуд, зеро ки

Парвардигор инро гуфтааст. Ишаё 22:15–22.

Дар он рӯзе ки Шебнои аҳмаки Лаодикия берун андохта мешавад, ҳукуматдории калисои ғолиб ба Элёким дода мешавад. Ҳангоме ки Масеҳ маъбади саду чихилу чор ҳазорро аз ҳасу хошоке, ки ҷавохироти гаронбаҳоро пӯшонида буд, пок месозад, Ё нишон медиҳад, ки касонеро, ки бо Шебно муаррифӣ шудаанд, «мепӯшонад». Пеш аз он ки равзанаҳои осмон кушода шаванд, ҷавохирот бо ҳасу хошок пӯшида буд, ва вақте ки ҳасу хошок берун андохта мешавад, он гоҳ ҳуди ҳасу хошок бо шармандагӣ пӯшида мегардад. Хоби Вилиям Миллер мӯҳрғузории саду чихилу чор ҳазорро муайян мекунад.

Сандуқ — ҳамон ҳазинаи Малоқӣ, ҳонаи рӯҳонии Петрус ва хаймаи Илёс аст, ки Петрус меҳост онро бино кунад. Марде, ки ҷўткаи хокрӯбӣ дорад, муҳр задани яксаду чилу чор ҳазорро нишон медиҳад, вақте ки Ё ҷавохиротро ба даруни сандуқ меандозад. Малоқӣ озмоишero муайян мекунад, ки исбот месозад, ки қавми Худо дар ҳақиқат ба сӯи Ё бозгаштаанд.

Он гоҳ онон, ки аз Худованд метарсиданд, бо якдигар бисёр сухан мегуфтанд; ва Худованд гӯш андохта, шунид, ва пеши Ё барои онҳое ки аз Худованд метарсиданд ва дар бораи номи Ё меандешиданд, китоби ёдгорӣ навишта шуд. Ва онҳо аз они Ман хоҳанд буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, дар он рӯзе ки ҷавохироти Худро ҷамъ меоварам; ва онҳоро раҳм хоҳам кард, чунон ки кас бар писари худ, ки ба ӯ хизмат мекунад, раҳм мекунад. Он гоҳ шумо боз хоҳед гашт ва фарқ хоҳед гузошт миёни одил ва шарир, миёни касе ки ба Худо хизмат мекунад ва касе ки ба Ё хизмат намекунад. Малоқӣ 3:16–18.

«Бозгашт» дар ин порча калимаи калидист, зеро Худо қавми Худро меҳонад, ки ба назди Ё бозгарданд; аммо Ё ҳамчунин он қавмро даъват мекунад, ки Ёро биозмоянд, бо баргардонидани даҳякҳо ва ҳадияҳо; ва низ замоне хоҳад омад, ки одилон «боз хоҳанд гашт», ва бо ин амал миёни доноён ва нодонон «фарқ хоҳанд гузошт». Онҳое ки аз Худованд метарсиданд ва дар бораи номи Ё меандешиданд, ҳамонҳоянд, ки бояд парчами яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор бошанд.

Тарси Худованд санчиши аввалин аст, пас вақте ки ояти шонздаҳум мегӯяд: «Он гоҳ» тарсандагони Худованд, ин ба ривояти нубувватӣ боз ишора мекунад.

Суханони шумо бар зидди Ман саҳт будааст, мегӯяд Худованд. Аммо шумо мегӯед: «Мо бар зидди Ту ҷӣ қадар сухан гуфтаем?» Шумо гуфтаед: «Ба Худо хизмат кардан беҳуда аст; ва ҷӣ суд дорад, ки мо фармудаи Ёро нигоҳ доштаем ва пеши Худованди лашкарҳо бо андӯҳ қадам задаем?» Ва акнун мо мутакаббиронро хушбахт меномем; оре, бадкорон сарбаланд гардонда шудаанд; оре, онҳое ки Худоро меозмоянд, ҳатто раҳой меёбанд. Малоқӣ 3:13–15.

Малоқӣ мегӯяд: «ва акнун мо мутакаббиронро хушбахт меномем». Майнӯшони Эфроим «тоҷи кибр» номида мешаванд, ва онҳо шод мешаванд, ҳангоме ки гумон мекунанд, ки Мусо ва Илёс — он ду набие, ки онҳоро азоб медоданд, мурдаанд. Онҳо чунон шод буданд, ки ба якдигар ҳадияҳо мефиристованд.

Ва часадҳои мурдаи онҳо дар кӯчаи он шаҳри бузург хоҳад монд, ки аз чиҳати рӯҳонӣ Садӯм ва Миср номида мешавад, ки дар он ҷо низ Худованди мо маслӯб карда шуд. Ва аз халқҳо ва қабилаҳо ва забонҳо ва миллатҳо часадҳои мурдаи онҳоро се рӯзю ним хоҳанд дид, ва намегузоранд, ки часадҳои мурдаи онҳо дар қабрҳо гузошта шаванд. Ва сокинони рӯйи замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард ва айшу нишот хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду пайғамбар онҳоро, ки бар рӯйи замин сукунат доранд, азоб меоданд. Ваҳй 11:8–10.

Мағрурон аз 18 июли соли 2020 то соли 2023 шод буданд. Дар 18 июли соли 2020 паём бар зидди «Худованд» «сахт» буд. Дар 18 июли соли 2020 мо дарк накардем, ки чӣ андоза даҳшатнок бар зидди Худо ва Каломи Ё суҳан гуфта будем. Ноумед шуда, мо ба вақти таъхир даромадем, чунон ки бо нолаи зерин ифода шудааст: «Беҳуда аст, ки ба Худо хизмат кунем; ва чӣ фоидае ҳаст, ки мо фармудай Ёро риоя кардаем ва дар ҳузури Худованди лашкарҳо мотамгинона роҳ рафтаем?» Ин ба нолаи Ирмиё монанд аст, вақте ки ӯ ноумедии аввалро ба тасвир мекашад.

Ман дар маҷлиси масхаракунандагон нанишастам ва шодӣ накардам; ман танҳо нишастам ба сабаби дасти Ту, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур кардай. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман табобатнопазир, ки шифо ёфтан намеҳадад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғгӯ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мешаванд? Ирмиё 15:17, 18.

Суҳанони мо бо пешгӯии 18 июли соли 2020 пурқувват буданд, ва мо дар он вақт намедонистем, ки то чӣ андоза сахт исён карда будем. Ҳангоми ноумедӣ, замони таъхир оғоз ёфта буд, дар ҳоле ки як гурӯҳ мотам мегирифт ва гурӯҳи дигар шодмонӣ мекард. Дар он замина Малокӣ мегӯяд:

Он гоҳ онҳое ки аз Худованд метарсиданд, бо якдигар бисёр суҳан мегуфтанд; ва Худованд гӯш андохт ва шунид, ва китоби ёдгорӣ пеши Ё барои онҳое ки аз Худованд метарсиданд ва дар бораи номи Ё меандешиданд, навишта шуд. Ва онҳо аз они Ман хоҳанд буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, дар он рӯзе ки Ман гавҳарҳои Худро ҷамъ мекунам; ва онҳоро хоҳам бахшид, чунон ки одамӣ писари худро, ки ӯро хизмат мекунад, мебахшад.

Ва он гоҳ боз хоҳед баргашт ва фарқ хоҳед гузошт миёни одил ва шарир, миёни касе ки ба Худо хизмат мекунад ва касе ки ба Ё хизмат намекунад. Малокӣ 3:16–18.

Дар соли 2024 озмоиши бунёдӣ, ки ҳамчун тарси Худованд муаррифӣ шудааст, фаро расид. Дар он озмоиш ду синф зоҳир гардид, ва гурӯҳе, ки он ду синфро ташкил меод, дар тӯли сеюним рӯз пайваста дар ҷаласаҳои мунтазами Zoom бо якдигар бисёр суҳан мегуфтанд. Худованд ба гуфтугӯҳои онҳо гӯш меод. Синфе, ки аз Худованд метарсид, дар бораи номи Ё андеша мекард; Палмонӣ, Шери қабилаи Яхудо, Алфа ва Омега, Ҳақ, Калом, Забондон-и Аҷоиб, санги гӯша ва санги сар, Барра, Саркоҳини Осмонӣ, Маъбад, Саҳра. Онҳое ки ба он китоб дохил шуданд, бояд ҷавохироте бар тоҷ бошанд, ки парчами подшоҳии ҷалолро ифода мекунад. Вақте ки Ё он ҷавохиротро ҷамъ меоварад, он гоҳ онҳо бозмегарданд ва миёни одил ва шарир фарқ мегузоранд. Вақте ки Ё ҷавохиротро ба сандуқ меандозад, он

вақт муайян мегардад, ки кӣ аблаҳ аст ва кӣ доно.

Малокӣ сабт мекунад:

Ба сӯи Ман бозгардед, ва Ман ба сӯи шумо бозхоҳам гашт,

Вале шумо гуфтед: «Дар чӣ мо бояд бозгардем?»

Ҳамаи ушрҳоро ба анборхона биёред, то ки дар хонаи Ман озуқа бошад; ва алҳол Маро бо ин биозмоед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки оё барои шумо равзанаҳои осмонро нахоҳам кушод ва бар шумо баракате нахоҳам рехт, ки барои қабул кардани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

Анбор сандуқ аст, ва ушрҳо бокирагони доно мебошанд. Анбор Каломи Худост, ки дар қолаби нави ҳақиқат ҷой дода шудааст. Ҷавохироте, ки ба он сандуқ андохта мешаванд, ҳақиқатҳое мебошанд, ки ба паёми Фарёди Нисфишаб вобастаанд. Ушрҳо дар ҳучраи муайяне дар маъбад нигоҳ дошта мешуданд, чунон ки дар поксозии Наҳеми муайян шудааст. Сандуқ ва анбор, ё хонаи рӯхонии Петрус, маъбади Худоро намояндагӣ мекунанд, ва ҷавохирот маъбадҳои инсониро намояндагӣ менамоянд, ки бо Илоҳият дар махфии Ҷойгоҳи Болоӣ пайваст шудаанд. Қасидони инсонӣ аз паёми Илоҳӣ чудо карда намешаванд. Ҷавохирот ҳам фиристодагони Худо ҳастанд ва ҳам ҳуди паёмест, ки онҳо мавъиза мекунанд. Илҳом бисёр вақт паём ва паёмрасонро дар якҷоягӣ муайян мекунад.

«Худо калисои Худро дар ин рӯз, ҳамчунон ки Ё Исроили қадимро даъват карда буд, хондааст, то ҳамчун нур дар замин биистад. Бо теги пурқудрати ҳақиқат, бо паёмҳои фариштаи якум, дуум ва сеум, Ё онҳоро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то онҳоро ба наздикии муқаддас бо Худ биёрад. Ё онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидаст ва ҳақоқи бузурги нубувватро барои ин замон ба онҳо супурдааст. Монанди ваҳйҳои муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буданд, инҳо низ амонати муқаддасе ҳастанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд. Се фариштаи Ваҳй 14 намояндаи он қавме мебошанд, ки нури паёмҳои Худро мепазиранд ва ҳамчун намояндагони Ё берун мераванд, то огоҳиро дар саросари рӯи замин садо диҳанд. Масех ба пайравони Худ эълон мекунад: “Шумо нури ҷаҳон ҳастед”. Ба ҳар ҷоне ки Исоро мепазирад, салиби Ҷолҷото чунин суҳан мегӯяд: “Арзиши ҷонро бубинед: ‘Ба тамоми ҷаҳон биравед ва Инчилро ба ҳар махлуқ мавъиза кунед.’” Ба ҳеҷ чиз набояд иҷозат дода шавад, ки ин корро боздорад. Ин муҳимтарин кори замон аст; он бояд ба андозаи абадият фарогир бошад. Муҳаббате ки Исо нисбат ба ҷаҳон одамон дар қурбоние ки барои фидияи онҳо овард, зоҳир намуд, ҳамаи пайравони Ёро ба ҳаракат хоҳад овард».

Testimonies, volume 5, 455.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба ҳам овардани ин мафҳумҳоро оғоз хоҳем кард.

«Дар давоми панҷоҳ соли охири ҳаёти худ, ман имкониятҳои гаронбаҳое доштам, то таҷрибае ба даст оварам. Ман дар паёми фариштаи якум, дуум ва сеум таҷриба доштаам. Фариштагон чунин тасвир шудаанд, ки дар миёни осмон парвоз карда, ба ҷаҳон паёми огоҳӣ эълон менамоянд, ва ин паём ба мардуме, ки дар рӯзҳои охири таърихи ин замин зиндагӣ мекунанд, бевосита дахл дорад. Ҳеҷ кас овози ин

фариштагонро намешунавад, зеро онҳо рамзе мебошанд, ки қавми Худоро намояндагӣ мекунанд, ки дар ҳамоҳангӣ бо коиноти осмон амал менамоянд. Мардон ва занон, ки бо Рӯҳи Худо мунаввар гардидаанд ва ба воситаи ҳақиқат тақдис ёфтаанд, ин се паёмро мувофиқи тартиби онҳо эълон менамоянд.

«Дар ин кори ботантана ман низ саҳме доштаам. Қариб тамоми таҷрибаи масеҳии ман бо он дарҳамтанид аст. Ҳоло онҳое ҳастанд, ки зиндагӣ доранд ва таҷрибае монанди таҷрибаи маро доранд. Онҳо ҳақиқате, ки барои ин замон кушода мешавад, шинохтаанд; онҳо бо Пешвои бузург, Сарвари лашкари Худованд, ҳамқадам будаанд.

«Дар эълони ин паёмҳо, ҳар як ҷузъиёти пешгӯӣ ба иҷро расидааст. Онҳое ки имтиёз ёфта буданд, то дар эълон кардани ин паёмҳо нақше дошта бошанд, таҷрибае ба даст овардаанд, ки барои онҳо аз арзиши олитарин бархӯрдор аст; ва акнун, ҳангоме ки мо дар миёни хатарҳои ин рӯзҳои охир қарор дорем, вақте ки аз ҳар тараф овозҳо шунида хоҳанд шуд, ки мегӯянд: “Ин аст Масеҳ”, “Ин аст ҳақиқат”; дар ҳоле ки бори дӯши бисёриҳо ин аст, ки пояи имони моро, ки моро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон берун овардааст, то дар ҷаҳон ҳамчун қавме хос биистем, ноустувор созанд, шаҳодати мо, монанди Юҳанно, чунин дода хоҳад шуд:

«Он чи аз ибтидо буд, ки мо шунидаем, ки бо ҷашмони худ дидаем, ки бар он назар афкандем ва дастҳои мо ламс кардаанд, дар бораи Каломи ҳаёт; ... он чиро, ки дидаем ва шунидаем, ба шумо низ эълон мекунем, то шумо низ бо мо шарикӣ дошта бошед».

«Ман ба он чизҳое ки дидаам, он чизҳое ки шунидаам, он чизҳое ки дастҳоям дар бораи Каломи ҳаёт ламс кардаанд, шаҳодат медиҳам. Ва ин шаҳодатро ман медонам, ки аз Падар ва Писар аст. Мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки қудрати Рӯҳулқудс ба пешниҳоди ҳақиқат ҳамроҳӣ кардааст, бо қалам ва овоз хушдор дода, ва паёмҳоро ба тартиби онҳо расонида. تس. Инкори ин кор инкори Рӯҳулқудс мебуд ва моро дар сафи онҳое қарор медод, ки аз имон рӯй гардонид, ба арвоҳи гумроҳкунанда гӯш додаанд.»

«Душман ҳар чизро ба кор хоҳад андохт, то эътимоди имондоронро ба сутунҳои имони мо дар паёмҳои гузашта, ки моро бар минбари баланди ҳақиқати ҷовидонӣ қарор додаанд ва корро устувор сохта, ба он хусусият бахшидаанд, решақан намоёнд. Худованд Худои Исроил қавми Худро роҳбарӣ кардааст ва ба онҳо ҳақиқатеро, ки асли осмонӣ дорад, ошкор намудааст. Овози Ӯ шунида шудааст ва ҳоло низ шунида мешавад, ки мегӯяд: Ба пеш равед, аз қувват ба қувват, аз файз ба файз, аз ҷалол ба ҷалол. Кор қавитар ва фарохтар мегардад, зеро Худованд Худои Исроил ҳимояи қавми Худ аст.

Онҳое ки ҳақиқатро танҳо аз ҷиҳати назариявӣ дар даст доранд, гӯё бо нӯги ангуштонашон, ва усулҳои онро ба муқаддастарини ботини ҷон ворид накардаанд, балки ҳақиқати ҳаётан муҳимро дар саҳни берунии он нигоҳ доштаанд, дар таърихи гузаштаи ин халқ, ки онҳоро ба он чи ҳастанд табдил додааст ва онҳоро ҳамчун коргарони ҷиддӣ, қотее ва миссионерӣ дар ҷаҳон устувор гардонид, ҳеҷ чизи муқаддас нахоҳанд дид.

«Ҳақиқат барои ин замон гаронбаҳост, аммо онҳое ки дилҳояшон ба воситаи бар сари Санг — Масеҳи Исо — афтодан шикаста нашудааст, нахоҳанд дид ва нахоҳанд фаҳмид, ки ҳақиқат чист. Онҳо он чиро хоҳанд пазируфт, ки ба ақидаҳои худ писанд аст, ва оғоз

хоҳанд кард, ки ба ҷойи он таҳкурсии гузошташуда таҳкурсии дигаре созанд. Онҳо ботилияти худ ва худқадршиносии худро тамаллуқ хоҳанд кард, гумон бурда, ки кодиранд сутунҳои имони моро бардоранд ва онҳоро бо сутунҳое, ки худ тарҳрезӣ кардаанд, иваз намоянд.»

«Ин то даме идома хоҳад ёфт, ки вақт боқӣ аст. Ҳар касе ки Китоби Муқаддасро бо диққати амиқ омӯхтааст, мақоми ҷиддии онҳоеро хоҳад дид ва дарк хоҳад кард, ки дар манзараҳои поёнии таърихи ин замин зиндагӣ мекунанд. Онҳо нокифоягӣ ва заъфи худро эҳсос хоҳанд кард ва нахустин кори худ хоҳанд гардонид, ки на фақат сурати зоҳирии парҳезгорӣ, балки пайванди ҳаётбахш бо Худо дошта бошанд. Онҳо ҷуръат нахоҳанд кард, ки ором гиранд, то даме ки Масеҳ дар даруни онҳо шакл гирад, умеди ҷалол. Нафс хоҳад мурд; такаббур аз ҷон ронда хоҳад шуд, ва онҳо фурӯтанӣ ва мулоимии Масеҳро хоҳанд дошт». Notebook Leaflets, 60, 61.